

Μαίρυλιν Χάκερ

Ποιήματα

Μετάφραση: 'Αλέξης Τραϊανός

ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

for William McNeill

I

'Αντίρρινα μέσα σ' ένα άμμώδες τσαγιερό,
πράσινη πιπερια διάστικτη μέ βερμιγιόν
σ' ένα αύλακωτό πιάτο λευκό.

"Ένα φίλμ αποστάσεων πάνω άπ' τό γκριζοκίτρινο
πρωινό. Τά σπιτικά φυτά μουρμουρίζουν. 'Η γάτα κοιμάται.
Βαλμένα πάνω σέ ξύλο, τά χειροτεχνήματα τών φίλων ρυθμίζουν τό χρόνο.
Τόσες πολλές στάσεις στό παράθυρο.

Φύλλα χαραγμένα στό φώς. Ποιοί είναι αυτά τά δέντρα;

'Η μητέρα μου

καλλιεργούσε χρυσάνθεμα στεφανώνοντας τό άντέρεισμα,
κάτισχο, σκληρό, φωτεινό.

Τά δέντρα μουσκεύουν τό πρωινό
μέ μία μυρουδιά κομμένων φύλλων καί πανικοῦ.

Αυτό 'ναι τόσο αληθινό όσο οποιαδήποτε άλλη γλώσσα:
τό σαγόνι σου στηριγμένο στό χέρι σου,
ένα στόμα καταρρέοντας στό λόγο μέσ άπ' τή βαρύτητα,
ή τάση ανάμεσα στίς γωνίες τών ματιών μου.
Λέξεις μέσ από καλώδια είναι
πιό πικρές ανάμεσα γλώσσα καί ούρανίσκο,
ανάμεσα αντίχειρα καί δείκτη,
άπόξεση ενός άσχεδιάστου χάρτη.

Θά μπορούσα νά σοῦ πῶ, άλλαξε κινήσεις στή στιγμή.
Θά μπορούσα νά σοῦ πῶ, φύτεψε χόρτο στήν άνοιχτή σου παλάμη.
Θά μπορούσα νά σοῦ πῶ, πάρε τίς άλυσίδες ενός λευκοῦ δωματίου,
κάτσε στή φυλακή ενός παραθυρόφυλλου,
κλείσε τά χέρια σου σέ ὄλο χαλίκια γρανιτένιες ὥρες.
Αυτό 'ναι τόσο αληθινό όσο οποιαδήποτε άλλη γλώσσα.

II

Εἶναι προνόμιο νά μαθαίνεις μία γλώσσα,
ένα ταξίδι μέσ στό στιγμιαίο
πρωινό, κίτρινο φύλλο
φιλτράροντας τ' άσπρο περβάζι,
σχηματίζοντας τό κτίριο έξω,
τό χῶρο τ' ανθρώπινου θαυμασμοῦ σέ μία δομή,
τή ζωντανή φιογούρα στό παραθυρόφυλλο,
τήν επίκληση τής πιθανῆς
στιγμῆς άπαιτώντας τοῦτο τό νόημα:

διαίσθηση,
 ρύθμιση,
 έπαινο.

Κάθε καιρός χρειάζεται
 νά ξαναμαθαίνεις τήν αδιάσπαστη
 εξέλιξη, ὄχι νά θυμάσαι μά νά
 ξαναβάξεις τήν εξάρθρωση
 τῶν στιγμῶν σέ συσπασμένους
 μῶνες, τόν ἀφρό ν' ἀνάβει
 τριχοειδῆ ἀγγεῖα, αὐτόν τό σφυγμό
 νά χτυπῶ αὐτή τήν ἐνόραση
 πάνω στό γύρισμα τοῦ πυροβολημένου φῶς
 ποταμοῦ, κάτω ἀπ' τό διπλό σέ μπόι
 μαοενίο πρέκι, κάτω ἀπ' τήν ἀλεύκαντη
 στοκένια χυνόμενη αὐγή.

Τσάκισα φύλλα ἀγριομυρτιᾶς
 γιά τόν πράσινο χυμό καί τήν πικρή μυρουδιά
 κι ἔμαθα ἀπό τσακισμένα ἀγριοχόρτα
 τόν πόνο τῆς φωτιᾶς καί τοῦ νεροῦ
 τόσον ἀληθινό ὅσο οποιαδήποτε ἄλλη
 γλώσσα.

ΕΞΟΡΙΕΣ

Τό σταχτί της γεράκι κουρνιαρίζει πάνω ἀπ' τό νεροχύτη
 καθώς ἀχνιστό νερό διακλαδώνεται πάνω ἀπ' τά χέρια μου.
 Ἄπό κάτω οἱ καρποί πού ρυτιδιάζουν καί ροζαίνουν.
 Εἶμαι ἐξόριστη μέσ στή δικιά μου χώρα.

Τά γατιά της τσακώνονται στό πάτωμα
 σέρνοντας μιά γλίτσα αίματος ἀπ' τό μέρος πού τρώγανε.
 Κλειδώνω τήν πόρτα. Γρατζουνίζουν κάτω ἀπ' τήν πόρτα.
 Εἶμαι ἐξόριστη μέσ στό δικό μου κρεβάτι.

Τό πιτσιλωτό της μπασταρδόσκυλο, γεμάτο κόκκινη ψώρα
 κοιμάται στό κατώφλι τοῦ μπάρ τοῦ Τρίτου Δρόμου
 ἐκεῖ πού πίνω μπράντυ καθώς τά ζευγάρια ἀλλάζουν.
 Εἶμαι ἐξόριστη ἐκεῖ πού οἱ γείτονές μου βρίσκονται.

Στό πεζοδρόμιο καίγονται κονσέρβες στάχτης.
 Ἡ πράσινή της σαύρα τό βάζει στά πόδια ἀπ' τό φῶς
 γύρω ἀπό σκισμένο χαρτόνι καρβουνιασμένο σέ λαμπρή φτέρη.
 Εἶμαι ἐξόριστη μέσ στό δικό μου ὄραμα.

Τό ξανθό της παιδί κάθεται στή βεράντα ὅταν
 γυρίζω πίσω τό βράδι. Κρῦα χέρια, γαλάζια βλέφαρα· κι οἱ δύο μας
 χρειαζόμαστε ὕπνο. Μοῦ λέει πῶς πρόκειται νά πεθάνει.
 Εἶμαι ἐξόριστη μέσ στή δικιά μου νιότη.